

папата става повѣлителъ на царѣтъ и въ повечето случаи неговото удобреніе укрѣпява царскыѣ прѣстола и неговата рѣка раздава короныѣ. Да видимъ тая власть на дѣло и спрямо другыѣ царцины.

Англійскый царь Іоаннъ безъ земля като притѣснявалъ и ограничавалъ духовенството и като не слушалъ папскыѣ заплашванія, папата наложилъ запрѣщеніе на цѣлото царство и забранилъ на духовенството да извършва богослуженіето. Іоаннъ отъ своя страна принуждавалъ духовныѣ да не спиратъ богослуженіето и да не слушатъ папскыѣ заповѣди. Тогава папата го отлъчва и го обявява сваденъ отъ прѣстола, като развързва Англійцыѣ отъ кѣтвата имъ за вѣрность Іоанну и като приканва френскый царь Филиппа Августа да прѣмине въ Англія и да му отнеме царството. Малодушный царь устъпява и прѣдава царството си на папата, за да го получи назадъ като даръ отъ Св. Петра и като Петрово владѣніе. Въ този случай Іоаннъ става за папата тѣй добъръ, щото папскый прѣстолъ са залавя да го защищава отъ голѣмыѣ (бароныѣ), които са сърдили на Іоанна и са подигади срѣщу него зарадъ униженіето, въ което той свадилъ англійското царство. За да не може царя да са распореща съ царството и съ подданицыѣ му по волята си, бароныѣ го принудали да даде на царството Великата хартія, която е краеуголный камъкъ на англійската свобода и на самоуправленіето на Англійцыѣ. Тая хартія съдържа законы, които оздравяватъ свободното управление въ Англія. Тая хартія като не была по сърдцето на папата и на царя, тѣй употребили сичкыѣ си усилія да унищожатъ устъженыѣ на народа и бароныѣ права. Тѣзи усилія останали безъ дѣйствиѣ.

Генрихъ II са опитвалъ да запази царското право за раздаваніе на черковныѣ чиновѣ, нъ напраздно. Папата надвилъ въ черковныѣ работы и често опрѣдѣлялъ угодни нему хора на духовныѣ чиновѣ и свалалъ онѣзи, които не му были угодни.

Генрихъ III (около 1,250) поискалъ да назначи за Кантерберійскы Архіепископъ таквози лице което было нему угодно. Папата отъ своя страна назначилъ друго лице и двѣѣ власти са посрѣщнали и сборичкали твърдѣ